

вуглеводнів. Слабкими сторонами інвестиційного клімату Полтавського регіону передусім є високий рівень зношеності основних виробничих фондів, екологічні проблеми й недостатня кількість природоохоронних заходів у промисловості, досить низька інноваційна активність підприємств та ін [3].

Правомірно зробити висновок, що Полтавський регіон, маючи досить значний потенціал розвитку промислового сектору, перебуває у стані застою, оскільки потребує повномасштабної технологічної модернізації. Саме тому важливого значення набуває створення сприятливого інвестиційного клімату, що можливе лише за стійких конкурентних позицій регіону.

Література:

1. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua>
2. Офіційний веб-портал Полтавської обласної державної адміністрації [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.adm-pl.gov.ua/>
3. Маслак О. І. Визначення рейтингів регіонів за рівнем інвестиційної привабливості (на прикладі Полтавської області) / О. І. Маслак, В. А. Таловер // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2016. – № 1(60). – С. 66-76.

Буряченко А.Є.

д.е.н., професор кафедри фінансів

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

ПРІОРИТЕТНІСТЬ РОЗВИТКУ ВІДНОВЛЮВАЛЬНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ

Розвиток енергозбереження та енергоефективності є одним із важливих та ефективних факторів економічного зростання в Україні. Наявний потенціал енергозбереження в Україні за рахунок: галузевого технічного чинника до 2030 р. оцінюється на рівні 175,93 млн т у.п., міжгалузевого технологічного чинника – 22,13 млн т у.п., галузевого структурного чинника – 61,65 млн т у.п., міжгалузевого структурного чинника – 58,65 млн т у.п. Реалізація цього потенціалу та досягнення рівня енергоефективності розвинених держав світу вимагає вдосконалення механізмів розробки та реалізації державної політики у сфері енергоефективності [1].

Слід зазначити, що в оновленій Енергетичній стратегії розвитку відновлюваної енергетики приділяється недостатньо уваги. Не зважаючи на потужний технічно досяжний та економічно доцільний потенціал відновлювальних джерел енергії України, частка відновлюваної енергетики у 2030 р. в структурі загальної встановленої потужності закладена лише на рівні 12,6% або 8 ГВт (16 ГВт включно з великими гідроелектростанціями) при річному обсязі генерації електроенергії 14 ТВт-год (28 ТВт-год включаючи великі ГЕС). У стратегії розглядається можливість розвитку виробництва і теплової енергії на базі відновлювальних джерел енергії на основі технології прямого спалювання біомаси (в основному у вигляді деревини та відходів сільського господарства), використання геотермальної енергії, сонячних колекторів, а також теплових pomp. Передбачається перехід на використання бензину з 10% вмістом етанолу до 2020 р. і 15% вмістом етанолу - до 2030 р., а також перехід на використання дизельного палива зі 7% вмістом біодизелю до 2030 р. При цьому прогнозується активніший розвиток виробництва і споживання біодизелю тільки з 2020 р. завдяки зниженню собівартості його виробництва [2]. Зазначимо, що основою даного документу залишається орієнтування на викопні джерела енергії – газ, нафту, вугілля.

Також, недоліком Енергетичної стратегії є дисбаланс між видами відновлюваних джерел енергії, а саме – заплановано, що у 2030 р. виробництво електроенергії вітровими електростанціями буде перевищувати показники сонячної енергетики у три рази. В той же час, оцінюючи теперішні темпи розвитку відновлюваної енергетики та заплановані потужності нових об'єктів, експерти прогнозують таку перевагу не більш

ніж у два рази. Відтак, мала гідроенергетика розвиватиметься повільнішими темпами, ніж сонячна, і її генерація електроенергії буде меншою приблизно у три рази.

Відповідні розрахунки були закладені й при розробці Стратегії - найбільше сподівань було пов'язано із розвитком вітроенергетики. Насамперед, у південних та південно-східних регіонах України, де середня швидкість вітру перевищує 5 м/с. За підрахунками спеціалістів вітряні електростанції здатні продукувати щонайменше 10-15 ГВт. Але, істотне зростання вітряних показників демонстрували тільки ті країни, де стратегічним пріоритетом розвитку енергетики був активний розвиток відновлювальних джерел енергії і рівень субсидування галузі був надзвичайно високим. Забезпечити аналогічні обсяги державних субсидій Україна наразі не в змозі стані. Відтак, Україна продовжує крокувати у бік збільшення видобування корисних копалин (вугілля, торфу та інших) та інтенсивнішого їх використання [3].

Література:

1. Енергетична стратегія України на період до 2030 року [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.energoatom.kiev.ua/ua/about/strategy/energy_saving
2. Паламаренко Я.В. Виробництво біоетанолу як складової стратегічного розвитку спиртової промисловості України /Я. В. Паламаренко// [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.economy.in.ua/pdf/12_2016/22.pdf
3. Миць Л. Енергетична стратегія: відновлювальні джерела – як причіпний вагон / Л. Миць// [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.vgolos.com.ua/articles/energetychna_strategiya_vidnovlyuvalni_dzherela_ndash_yak_prychipnyy_vagon_107257.html?print

Бусленко В.В.

«Фінанси і кредит», 5 курс

*ДВНЗ «Київський економічний університет імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник – д.е.н., професор кафедри фінансів Буряченко А.Є.*

ФІНАНСОВІ РИЗИКИ ПРОВЕДЕННЯ РЕФОРМИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Існуючий впродовж останніх років низький рівень фінансової спроможності територій зумовлений, насамперед, надмірною фінансовою залежністю віддалених територій від центру та високою дефіцитністю місцевих бюджетів, що не дозволяє територіальним органам повністю виконувати свої функції в рамках наділених повноважень[1]. Подолання зазначених негативних тенденцій передбачає проведення реформи бюджетної децентралізації та зміцнення власної фінансової бази територіальних громад.

Станом на сьогодні публічні фінанси України перебувають у процесі поступового реформування пов'язаного з підвищенням фінансової спроможності регіонів та передачі повноважень на місця. Процесу децентралізації приділяють значну увагу засоби масової інформації, а представники вищих чинів державної влади постійно наголошують про створення стимулів для розвитку адміністративно-територіальних одиниць нашої держави. Зокрема, наприклад, у 2016 році відповідно до Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України» місцеві бюджети отримали додаткові доходи. Основною проблемою державних чиновників на сьогодні у процесі проведення реформи децентралізації є низький рівень ініціативності громадського суспільства до добровільного створення об'єднаних територіальних громад (ОТГ). Протягом 2015-2016 років в Україні було створено 366 громад, а на кінець 2017 року – 698 територіальних громад. Лідерами за темпами об'єднання громад є Дніпропетровська та Житомирська області [2].

Будь-який процес реформування фінансової системи країни має ризики, пов'язані з негативним впливом даної реформи на стан публічних фінансів. Тому кожна реформа має мати стратегічний характер, який є підкріплений довгостроковими векторами соціального, економічного, політичного розвитку. Під час проведення реформи